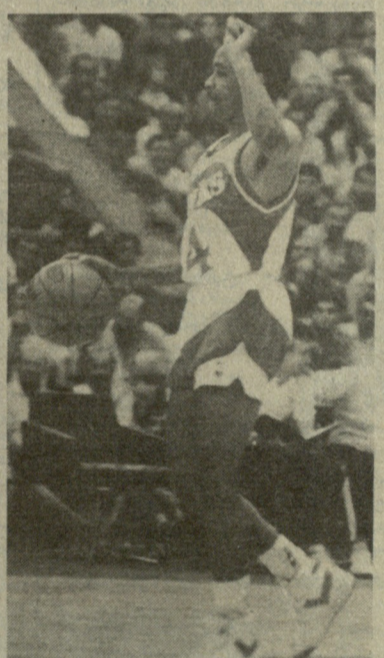
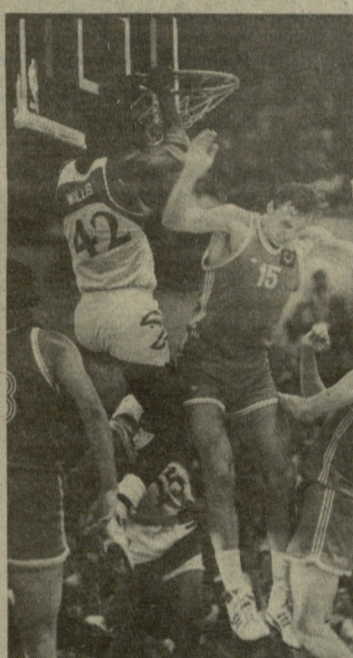
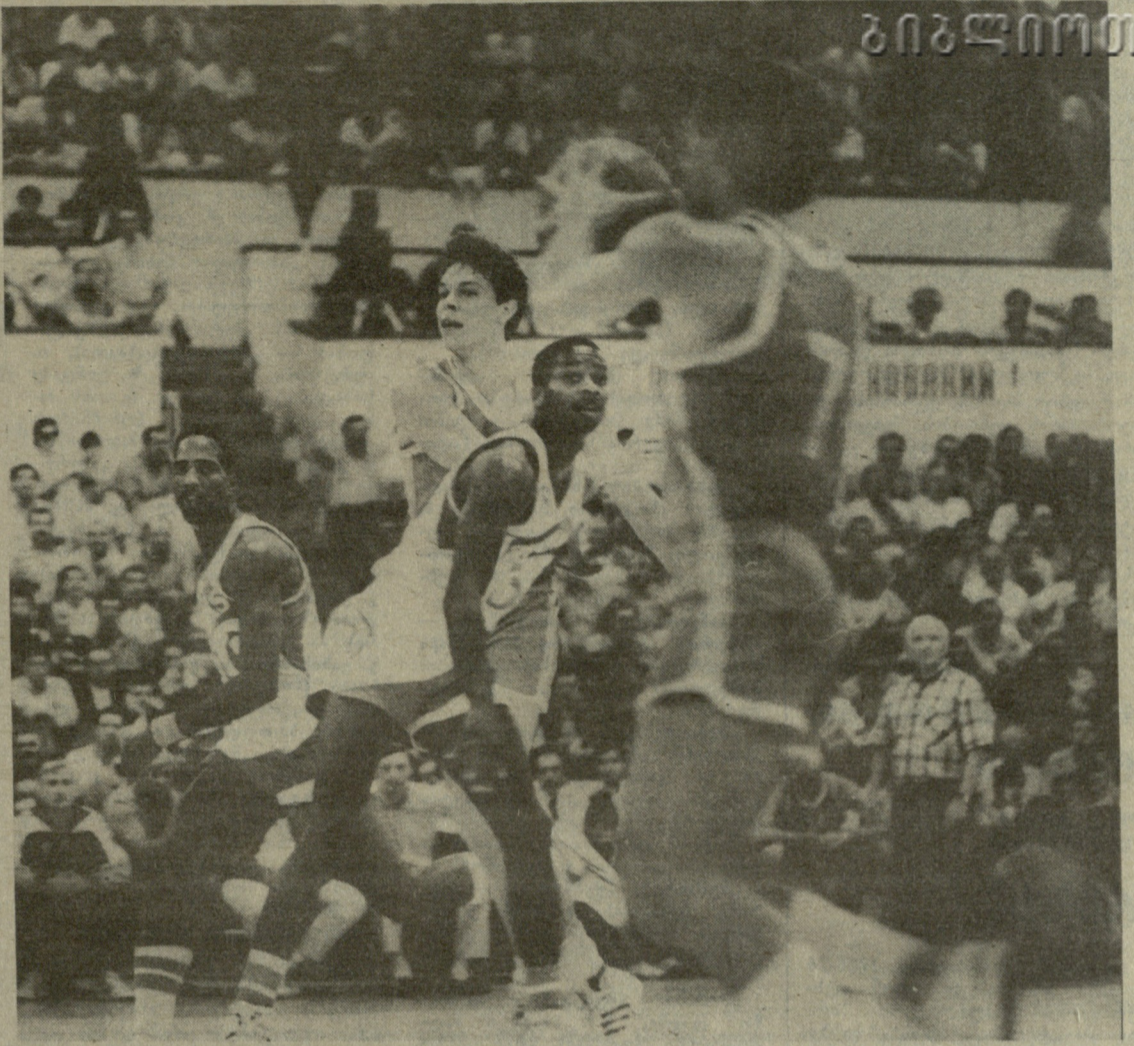
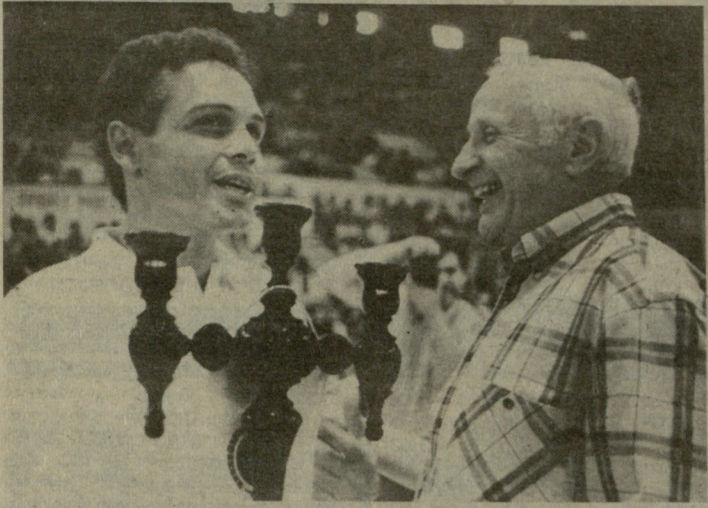

ფოტოკაპორტაჟი ყველა ენაზე ერთნაირად იკითხება

სურათზე: მწვრთნელთა ტრადიციული მატჩისწინა მისალმება: მარცხნივ — მაიკ ფრატელო (აშშ), მარჯვნივ — ალექსანდრ გომელსკი (სსრ კავშირი); შარუნას მარჩიულიონისი (№ 7) თანაგუნდელთა მორიგ შეტევას ამზადებს; საბჭოთა კავშირის ნაკრების სათადარიგო მოთამაშეთა სკამი; თბილისში სტუმრად მყოფი ამერიკელი მოსწავლეები ესალმებიან თანამემამულეებს; მაღალი ბურთისთვის ბრძოლაში კევინ უილისი (№ 42) და ვალერი გობოროვი (№ 12); ნბა-ს ლიგის ერთ-ერთი ყველაზე ტექნიკური (და ალბათ ტანმორჩილიც) კალათბურთელი ენტონი სპაღ უები (№ 4).

პროფესიონალები თბილისში — პირველი ნაცნობობა

(დასასრული)

ნაკი, თამაშის დღეს კი ენტონი სპაღ უები და გლენ რივერსი. მაგრამ პირველ მატჩში მონაწილეობა არ მიუღია გუნდის ლიდერს დომენიკ უილინსს — პროფესიონალური კალათბურთის „ვარსკვლავთა“ სამეულის ერთ-ერთ ლიდერულ წარმომადგენელს. უფროსი მწვრთნელის განცხადებით იგი შეიძლება შეუერთდეს თანაგუნდლებს ვილნიუსის მატჩში. მაშინ „პოუქსი“ ალბათ თავის ნამდვილ შესაძლებლობებს გამოავლენს, თუმცა...

მდეგ კმაყოფილი და ბედნიერი იყვნენ, რომ ეს პრესტიჟი გადაარჩინეს. ყოველ შემთხვევაში, თამაშის დამთავრებამდე 19 წამით ადრე პროფესიონალთა მედი ბეწვზე ეკიდა...
შეხვედრის პირველი ნახევარი ორიოდე სიტყვით ასე შეიძლება შევაფასოთ: მეტ-ნაკლებად თანაბარ ბრძოლაში ერთგვარ უპირატესობას პროფესიონალები მაინც ფლობდნენ. ეს ალბათ მოულოდნელი არც უნდა ყოფილიყო. ჩვენ უფრო სხვა გარემოებამ გაგვიკვირვა, სახელობარ, იმან, რომ ფარის ქვეშ საბჭოთა კალათბურთელებს პროფესიონალებზე ნაკლებად არ უბრძოლიათ და ეს უფრო უპირატესობა სტუმრებს როგორც წყაროთვით კიდევ. ოღონდ, ცალკეულ ეპიზოდებში.
ვის გამოეყოფოდა ჩვენს ნაკრებში ყველაზე მეტად? პირველ რიგში, ცხადია, მარჩიულიონისი, რომელზეც ატლანტელ პროფესიონალებს კარგა ხანია „თვალის უჭირავთ“. გამოეყოფოდა, აგრეთვე, ვოლკოვს და რაც ყველაზე მეტად სასიამოვნოა, ახალგაზრდა გობო-

როვს — დღეს-დღეობით ალბათ ნაკრების ყველაზე საიმედო ცენტრალურ თავდამსხმელს.
„ატლანტა პოუქსის“ ნამდვილი ძალა ამ დღეს მხოლოდ რამდენიმე ეპიზოდში ვნახეთ. ერთი-ორჯერ ტანმორჩილი უების ბრწყინვალე, თვალთ დაუნახავი გადაცემების წყალობით. წარუშლელი შთაბეჭდილება დატოვეს ანტუან კარის, ჯონ კონკაიკისა და კევინ უილისის ბრძოლამ ფარქვეშ, ჯონ ბეტლის გრძელმა დიაგონალურმა გადაცემებმა, ლონ გუდის ზუსტმა სამჭულანმა სროლებმა (სხვათა შორის, ამ უკანასკნელმა პირველ ტაიმში თავის კოლექტივს 12 ქულა შესძინა და ყველა ექვსმეტრიანი ზონიდან).
შესვენების შემდეგ პროფესიონალები 10 ქულით დაწინაურდნენ და ერთგვარად დამზიდნენ. ჩვენი ნაკრები კი იბრძოდა დიდი მონდომებით, თავგანწირვით და სადაც, მატჩის მიწურულისთვის, გაათანაბრა კიდევ ანგარიში. შეხვედრის დამთავრებამდე ექვსი წუთით ადრე უკვე მასპინძლები იყვნენ წინ ოთხი ქულით.

აი, აქ ერთხელ კიდევ გამოჩნდა პროფესიონალთა ხასიათი, მათი დამოკიდებულება კალათბურთისადმი, რომელიც ბოლო წამამდე ბრძოლას გულისხმობს, ბრძოლას და უიღვივრეს თავგანწირვას. წარმოიდგინეთ ასეთი სიტუაცია: მატჩის დამთავრებას აქვია 19 წამი, ანგარიში თანაბარია — 83:83. ტარაკანოვს ეძლევა ერთი საჯარიმო სროლის უფლება და საბჭოთა კავშირის ნაკრები გადის წინ — 84:83. მაიკ ფრატელო იღებს წუთშესვენებას.
19 წამი კალათბურთში დიდი დროა. 19 წამში ანგარიში სულ ცოტა, ორჯერ მაინც შეიძლება შეიცვალოს. პროფესიონალები მშვიდად თათბირობენ, იღებენ რაღაც გადაწყვეტილებას და... ამ გადაწყვეტილების სისრულეში მოყვანას ზუსტად 14 წამი დასჭირდა. რამდენიმე ელვისებური პასი და ხელსაყრელ პოზიციაში მყოფი გლენ რივერსი წარმატებით აგვირგვინებს ორქულიან სროლას.
დარჩა 5 წამი. ეს ცხადია უფრო მტირე დროა. თუმცა, სასწაული

აქაც შეიძლება მოხდეს. ყველას კარგად გვახსოვს 1972 წლის ოლიმპიური თამაშების ფინალი საბჭოთა და ამერიკელ კალათბურთელებს შორის. მაშინ მიუნხენში უფრო ცოტა დრო იყო დარჩენილი — სულ 3 წამი, მაგრამ ამ სამი წამის განმავლობაში ედვინ ზუსტი პასით მთელ მოედანზე ფარქვეშ გაიყვანა ალექსანდრ ბელოვი, რომლის გადამწყვეტმა სროლამ საბჭოთა ნაკრებს ოლიმპიური ოქროს მედლები მოუტანა.
ახლა 5 წამია დარჩენილი, უფრო მეტი, ვიდრე მაშინ მიუნხენში. მაგრამ ჩვენი მეტოქეც სხვა არის; რომელსაც რაღაც უსათუოდ ექნება მომზადებული მსგავსი შემთხვევისთვის (პროფესიონალი აბარისი პროფესიონალია). და მართლაც, როგორც კი ბღრთი თამაშში შევიდა, მას უმაღლესი ამერიკელები დაუფლნენ და... დროც ამოიწურა.
საინტერესოა, გამოიყენებდა თუ არა „ატლანტა პოუქსი“ ამ ეპიზოდს თავის სასარგებლოდ?
ნოდარ გუგუშვილი.

